



## Війна приходить у снах

років. Відвезли в місто Алхбар у Туркменістані. Через деякий час відправили в Афганістан. Служив парубок у танкових військах. Одного разу під час наступу осколками від вибухівки бійця поранило в руку та ногу. Небезпека чатувала на солдата на кожному кроці, тому був дуже обережним, та, напевно, йому просто судилося жити. Чоловік не в змозі забути страшні картини, коли від сили вибуху розривало тіла бійців на частини. Від побаченого можна було збожеволіти. Здавалося, що під час боїв солдати гинули кожної секунди.

Бойові дії, що точилися у 80-х роках в Афганістані, забрали тисячі життів. Батьки втрачали молодих синів. Дівчата чекали коханих, більшість яких не повернулись. Василь Глабець із Кам'яне-Случайського також побував у цьому пеклі. На щастя, вибрався звідти живим. Страхіття війни для нього незабутні.

- Ми лягали спати й боялися заснути, бо не знали, чи доживемо до ранку, - стривожено мовив і затих. Чоловік хвилювався, голос тремтів, очі наповнилися сльозами. Війна лишила глибокий слід у його житті. Пережите згадував неохоче.

На службу його забрали у 18

Демобілізувався Василь у січні 1989 року. Разом з ним в Україну повернулися ще чотири солдати з різних областей. Однополчани розійшлись у Києві, відтоді жодного разу не зустрічались. На чужині вони були справжніми друзями. Василь прагне відновити цю дружбу, планує написати лист у програму «Ключовий момент» або «Чекай мене», щоб відшукати товаришів по службі.

Стерти з пам'яті Афганістан не може навіть час. Відколи повернувся на Батьківщину, минуло багато років, та в снах війна ще не закінчилась. Навіть на рідній українській

землі, у затишній домівці, коли поруч рідні люди, вона не залишає солдата. Щоночі він чує звуки вибухівки, пострілів. Спогади бійця прозорі, як вода. Пам'ятає кожен пережитий день, щоправда, сил розповісти не вистачає. Війна нагадує про себе й підірваним здоров'ям. Повернувшись з Афгану, довго лікувався. На службі отримав не одне нервово потрясіння. Згадує, як писав додому листівки, в яких наголошував, що все гаразд і служба проходить нормально. А насправді не перший день і не перший місяць був на межі життя та смерті. Ще до армії В. Глабець здобув спеціальність водія, та водійське посвідчення згоріло на війні. Але це не створило парубкові проблем. Повернувшись додому, працював у сільгоспгосподарстві. Працює там і нині. Тесть Василя каже, що він хороший господар, працьовитий і дуже дбайливий.

Свій інтернаціональний обов'язок чоловік виконав, за що й отримав медалі «За відвагу», «Захисник Вітчизни», «Воїну-інтернаціоналісту». Роки мчать невпинно, і ніхто не в змозі зупинити час. Дай Боже, щоб з роками війна відійшла в минуле й у спогадах миротворців було більше мирних і спокійних днів.

**Ольга ЛОТОЦЬКА.**  
**Фото Василя СОСЮКА.**